

ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2015/1075**ze dne 19. ledna 2015****o státní podpoře SA.35843 (2014/C) (ex 2012/NN),****kterou poskytla Itálie – Dodatečná vyrovnávací platba za závazek veřejné služby pro společnost Buonotourist***(oznámeno pod číslem C(2015) 75)***(Pouze italské znění je závazné)****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek v souladu s výše uvedeným(i) ustanovením(i), a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

- (1) Elektronickým oznámením ze dne 5. prosince 2012 oznámily italské orgány podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy dodatečnou vyrovnávací platbu poskytnutou společnosti Buonotourist S.r.l. (dále jen „společnost Buonotourist“) za provozování osobní autobusové dopravy na základě koncesí udělených italským regionem Kampánie (dále jen „Region“) v období let 1996–2002 (dále jen „posuzované období“) v rámci výkonu rozsudku italského nejvyššího správního soudu (Consiglio di Stato).
- (2) Oznámení bylo zaevidováno pod číslem SA.35843 a ode dne 13. prosince 2012 s ním bylo zacházeno jako s neoznámeným opatřením, protože na základě informací, jež měla Komise k dispozici, měl Region povinnost zaplatit společnosti Buonotourist dodatečnou vyrovnávací platbu ode dne 7. prosince 2012, tedy poté, co italská vláda oznámila opatření Komisi, avšak předtím, než Komise přijala rozhodnutí.
- (3) Dopisem ze dne 20. února 2014 sdělila Komise Itálii své rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy ve věci podpor (dále jen „rozhodnutí zahájit řízení“).
- (4) Rozhodnutí zahájit řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ⁽¹⁾. Komise vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek k podpoře.
- (5) Italské orgány podaly své připomínky k rozhodnutí zahájit řízení dopisy ze dne 21. a 24. března 2014.
- (6) Jediná třetí strana, jež podala připomínky k rozhodnutí zahájit řízení, byla společnost Buonotourist, příjemce oznámeného opatření, jejíž připomínky byly obdrženy dne 25. března 2014.
- (7) Dne 11. července 2014 poskytly italské orgány vyjádření k těmto připomínkám a další informace zaslané v odpovědi na žádost o informace ze dne 11. června 2014.
- (8) Poté, co Komise souhlasila s prodloužením lhůty pro podání, poskytly italské orgány doplňující informace dopisem ze dne 15. září 2014.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise ze dne 20. února 2014 o státní podpoře SA.35843 (2012/NN) – Itálie – Vyrovnávací platba za závazek veřejné služby pro společnost Buonotourist (Úř. věst. C 156 ze dne 23.5.2014, s. 51).

2. POPIS OPATŘENÍ

2.1. PODNIK

- (9) Společnost Buonotourist je soukromá společnost, jež provozuje místní veřejnou dopravu na základě koncesí udělených Regionem a obcemi. Konkrétněji pak podle italských orgánů tato společnost jakožto držitel koncese udělené Regionem provozovala v posuzovaném období služby autobusového spojení, přičemž najezdila celkem přibližně 1,8 milionu kilometrů ročně.
- (10) Podle informací poskytnutých italskými orgány již Region za výše uvedené služby poskytnuté v posuzovaném období společnosti Buonotourist vyplatil částku 19 507 121,54 EUR, z toho 17 036 021,13 EUR za provozování a správu služby a 2 471 100,41 EUR za investice. Vzhledem k tomu, že toto vyrovnání bylo společnosti Buonotourist poskytnuto více než deset let předtím, než Komise italskému státu zaslala první žádost o podání informací, nebude toto vyrovnání v rámci probíhajícího řízení předmětem posuzování⁽²⁾.
- (11) Vedle výše uvedených – již obdržených – částek požádala společnost Buonotourist Region o dodatečné vyrovnání ve výši 5 567 582,57 podle nařízení Rady (EHS) č. 1191/69⁽³⁾, a to za hospodářské nevýhody, jež měla utrpět v důsledku údajného uložení závazku veřejné služby (ZVS). Podle Regionu byla žádost podána v lednu 2007, kdy společnost Buonotourist zahájila řízení u příslušného správního soudu.
- (12) V roce 2008 regionální správní soud v Salernu (Tribunale Amministrativo Regionale di Salerno) zamítl žalobu společnosti Buonotourist o uznání práva na dodatečnou vyrovnávací platbu na základě nařízení (EHS) č. 1191/69. Soud rozhodl, že v souladu s článkem 4 nařízení (EHS) č. 1191/69⁽⁴⁾ nemůže společnost Buonotourist požadovat vyrovnání za hospodářské nevýhody vyplývající z uložení závazku veřejné služby, aniž by před tím požádala o zrušení tohoto ZVS.

2.2. ROZSUDKY NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU

- (13) Rozsudkem ze dne 27. července 2009 (rozsudek č. 4683/09) nejvyšší správní soud vyhověl odvolání společnosti Buonotourist proti rozhodnutí regionálního správního soudu v Salernu, když dospěl k závěru, že společnost Buonotourist má právo obdržet dodatečnou vyrovnávací platbu za veřejnou službu poskytovanou podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69. Tento rozsudek přesně nestanoví, na základě jakého právního aktu a v jaké podobě byl závazek veřejné služby uložen, zdůrazňuje však, že podniku, jenž poskytuje veřejnou službu, nelze zamítnout žádost o úhradu nákladů skutečně vynaložených při poskytování takovéto služby. Nejvyšší správní soud dále rozhodl, že společnost Buonotourist má právo obdržet za veřejnou službu vyrovnání i bez předchozí žádosti o zrušení ZVS.
- (14) Podle nejvyššího správního soudu měl přesnou výši dodatečné vyrovnávací platby dlužné společnosti Buonotourist určit Region na základě spolehlivých údajů dovoditelných z účetnictví společnosti, dokládajících rozdíl mezi náklady vzniklými v souvislosti s tou částí činnosti společnosti Buonotourist, na niž se vztahoval závazek veřejné služby, a příslušným příjmem. Region však konstatoval, že vzhledem k nedostatku přesných a spolehlivých údajů není schopen částku určit.

⁽²⁾ Komise připomíná, že podle článku 15 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 83 ze dne 27.3.1999, s. 1), pravomoci Komise ve věci navrácení podpory podléhají promlčecí lhůtě 10 let, která počíná dnem, kdy je protiprávní podpora udělena příjemci buď jako jednotlivá podpora, nebo v rámci režimu podpory. Jakékoli opatření přijaté Komisí nebo členským státem jednajícím na žádost Komise, týkající se protiprávní podpory, přerušuje běh promlčecí lhůty.

⁽³⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969, o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 156, 28.6.1969, s. 1).

⁽⁴⁾ Čl. 4 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1191/69 stanoví: „Je na dopravních podnicích, aby požádaly příslušné orgány členských států o úplné nebo částečné zrušení závazku veřejné služby, pokud tento závazek zahrnuje hospodářské nevýhody.“ Čl. 6 odst. 3 stanoví: „Příslušné orgány členských států rozhodnou do jednoho roku od podání žádosti, pokud jde o závazky provozu nebo přepravy, a do šesti měsíců, pokud jde o tarifní závazky. Právo na vyrovnání vzniká dnem rozhodnutí příslušného orgánu [...]“.

- (15) Usnesením č. 8737/2010 ze dne 13. prosince 2010 nejvyšší správní soud jmenoval odborníka, aby tento úkol provedl. Podle italských orgánů nebyl tento odborník schopen stanovit částku, jež měla být předmětem vyrovnání. Usnesením č. 5880/2011 ze dne 7. listopadu 2011 jmenoval nejvyšší správní soud druhého odborníka (dále jen „druhý odborník“). Z bodu 9 rozsudku nejvyššího správního soudu (*řízení o výkonu rozhodnutí*) č. 5650/2012 ze dne 7. listopadu 2012, vyplývá, že oba odborníci vyloučili právo na vyrovnání podle článku 10 nařízení (EHS) č. 1191/1969 (závazek provozu nebo přepravy), přestože oba dospěli k závěru, že společnost Buonotourist obdržela v letech 1998, 1999 a 2000 nedostatečné vyrovnání, jak vyplývá z použití vzorce pro výpočet podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/1969 (tarifní závazek). Odborníci tak implicitně předpokládali, že společnosti Buonotourist byl Regionem uložen tarifní závazek.
- (16) Zatímco první odborník dospěl k závěru, že pro výpočet dodatečných nákladů vynaložených podnikem na pokrytí tarifních nákladů by nebylo vhodné použít „induktivní metodu“, a navrhl vypočítat dodatečnou vyrovnávací platbu *ex aequo et bono*, druhý odborník vypočítal částku vyrovnání, kterou měl Region společnosti uhradit, za použití „induktivní metody“ s odůvodněním, že volbu této metody ze strany nejvyššího správního soudu je třeba považovat za konečnou vzhledem k tomu, že byla použita v různých rozsudcích, aniž byla zpochybněna.
- (17) Druhý odborník nicméně nemohl vyrovnání podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 vypočítat z důvodu nedostatku základních údajů o počtu předpokládaných, či skutečných dopravních jednotek. Proto vypočítal pravděpodobnou částku nedostatečného vyrovnání tak, že vyčíslil rozdíl mezi možnými příjmy, které by podnik mohl získat, pokud by fungoval na obchodním základě (odhad), a částkou skutečných příjmů a obdržených veřejných příspěvků. Z těchto výpočtů vyplývá, že společnost Buonotourist obdržela nedostatečné vyrovnání pouze v letech 1998, 1999 a 2000, a to v celkové výši 1 111 572 EUR, včetně úroků. Druhý odborník dospěl k závěru, že tuto částku lze považovat za výši nedostatečného vyrovnání.
- (18) Nejvyšší správní soud následně vydal rozsudek č. 5650/2012 ze dne 7. listopadu 2012, jímž Regionu uložil povinnost zaplatit společnosti Buonotourist do 7. prosince 2012 částku 1 111 572 EUR jako vyrovnávací platbu ⁽⁵⁾. Region tuto částku společnosti Buonotourist zaplatil dne 21. prosince 2012.
- (19) Zaplacení této dodatečné vyrovnávací platby společnosti Buonotourist ze strany Regionu na základě rozsudku č. 5650/2012 představuje neoznámené opatření a je předmětem tohoto rozhodnutí.

2.3. DODATEČNÉ INFORMACE/PŘIPOMÍNKY POSKYTNUTÉ ITALSKÝMI ORGÁNY

- (20) Podle italských orgánů společnost Buonotourist, stejně jako další provozovatelé regionální linkové autobusové dopravy, provozovala svou činnost na základě dočasných povolení (koncesí), jež musela být každoročně obnovována na základě předchozí žádosti podniku provozujícího službu. Tyto koncese udělovaly společnosti výlučné právo na poskytování dotčených služeb.
- (21) Italské orgány dále uvádějí, že společnost Buonotourist žádala Region o vydání koncesí za účelem poskytování služeb na dotčených trasách každý rok během posuzovaného období a že koncese vždy stanovily, že služby jsou poskytovány zcela na vlastní riziko dotčeného podniku a zejména „aniž by poskytování služby opravňovalo k dotaci či vyrovnání jakékoli povahy“. Italské orgány poskytly kopii vzoru koncese týkající se jiné společnosti (dále jen „vzor koncese“) z let 1972/73 a potvrdily, že tento vzor se shoduje se vzorem, který v posuzovaném období používaly ve vztahu ke společnosti Buonotourist. Italské orgány však neposkytly žádnou koncesní smlouvu, jež by byla v posuzovaném období se společností Buonotourist skutečně uzavřena.
- (22) Italské orgány uvádějí, že na základě zmíněných koncesí měla společnost Buonotourist možnost navrhnout nahrazení způsobů dopravy, jež měly být použity, nebo požádat o úplné nebo částečné zrušení svého závazku veřejné služby, pokud by tento závazek pro podnik znamenal hospodářskou nevýhodu; společnost však tohoto práva nikdy nevyužila. Italské orgány dále tvrdí, že společnost nikdy Regionu neoznámila, že jí závazek přináší hospodářské nevýhody, ani že poskytuje služby, které by neposkytovala, pokud by neměla povinnost je poskytovat v rámci ZVS. Konečně podle italských orgánů společnost Buonotourist nikdy nepožádala o zrušení závazků veřejné služby, jak stanoví čl. 4 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1191/69.

⁽⁵⁾ Tato částka proto nahradila původní návrh na náhradu společnosti Buonotourist ve výši 5 567 582,57 EUR.

- (23) Podle italských orgánů byly veřejné příspěvky, jež byly v minulosti poskytnuty společnosti Buonotourist, založeny na metodice standardních hospodářských nákladů, která předpokládá použití parametrů stanovených regionálním zákonem č. 16/1983 ⁽⁶⁾, jako je počet přidělených kilometrů ve vztahu k počtu skutečně ujetých kilometrů, počet zaměstnanců a autobusů, který se liší podle typu poskytované služby (městská doprava, doprava v horském nebo kopcovitém terénu), právní a ekonomické podmínky vztahující se k zaměstnancům, velikost podniku a náklady na autobusy.
- (24) Italské orgány mají pochybnosti ohledně toho, zda společnost Buonotourist prokázala, že plnila závazky veřejné služby účinně a správně v souladu s nařízením (EHS) č. 1191/69, a tvrdí, že společnost Buonotourist nedisponovala systémem oddělených účtů stanoveným v čl. 1 odst. 5 téhož nařízení.

2.4. VÝŠE VYROVNÁNÍ

- (25) Jak uvádí v 15. bod odůvodnění, nejvyšší správní soud jmenoval dva odborníky, aby stanovili výši dodatečné vyrovnávací platby, kterou Region dluží společnosti Buonotourist podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69. Oba odborníci předložili svou zprávu dne 27. září 2012, avšak pouze druhý odborník byl schopen výši této dlužné dodatečné vyrovnávací platby (zpráva).
- (26) Druhý odborník ve zprávě opakovaně zdůraznil, že účastníci předložili údaje, které se vzájemně neshodovaly nebo nebyly dostatečně přesné a u nichž se ukázalo, že jsou pouze přibližné. Poukazuje zejména na to, že účastníci poskytli důkazy v podobě dokumentů, jež si protirečí, pokud jde o vyrovnání vyplacené v minulosti. Na rozdíl od toho, co tvrdily italské orgány, druhý odborník konstatuje, že společnost Buonotourist vedla oddělené účetnictví pro činnosti veřejné a soukromé dopravy, avšak upřesnil, že nebylo možné ověřit správné přiřazení některých nákladů k jedné či druhé oblasti činnosti. Druhý odborník dále uvádí, že nebylo možné získat spolehlivé údaje o nákladech, které by společnost nevynaložila, pokud by byl ZVS zrušen, a to ani pomocí „induktivní metody“, jejíž použití nařídil nejvyšší správní soud.
- (27) Druhý odborník proto dospěl k závěru, že není možné stanovit výši dodatečné vyrovnávací platby za závazek provozování přepravy vypočítanou podle článku 10 nařízení (EHS) č. 1191/69.
- (28) Pokud jde o dodatečnou vyrovnávací platbu za tarifní závazky podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, druhý odborník uznává, že její výši není možné vypočítat podle odstavce 1 z důvodu nedostatku údajů nebo jejich nespolehlivosti. Byla tedy použita „induktivní metoda“, kterou stanovil nejvyšší správní soud.
- (29) Článek 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 mimo jiné stanoví, že výše vyrovnání se v případě tarifního závazku musí rovnat rozdílu mezi těmito částkami:

— První částka se rovná rozdílu mezi součinem předpokládaného počtu jednotek dopravy a

— buď nejpriznivější současnou sazbou, kterou by mohl uživatel žádat, pokud by daný závazek neexistoval,

— nebo pokud taková sazba není, sazbou, kterou by podnik fungující na obchodním základě použil na danou dopravní operaci s ohledem na náklady,

a mezi součinem skutečného počtu jednotek dopravy a sazbou stanovenou pro dané období.

— Druhá částka se rovná rozdílu mezi náklady, které by vznikly při použití buď nejpriznivější možné sazby, nebo sazby, kterou by podnik použil, kdyby fungoval na obchodním základě, a náklady skutečně vzniklými podle závazných sazeb.

⁽⁶⁾ Regionální zákon č. 16 ze dne 25. ledna 1983 o zásadách Regionu ve věci služeb místní veřejné přepravy cestujících (*Legge Regionale n. 16/1983: Interventi regionali in materia di servizi di trasporto pubblico locale per viaggiatori*) je k dispozici na adrese: http://jtest.ittg.cnr.it:8080/cocoon/regioneCampania/xhtml?css=4&doc=/db/nir/RegioneCampania/1983/urn_nir_regione.campania_legge_1983-01-25n16&datafine=19830205

- (30) Vzhledem k nedostatku údajů potřebných k stanovení těchto částek vypočítal druhý odborník výši dlužného vyrovnání jako rozdíl mezi těmito částkami:
- při nedostatku údajů o počtu předpokládaných i skutečných jednotek dopravy se první částka rovná částce nezbytné k pokrytí skutečných nákladů (nebo „standardních nákladů“, pokud jsou nižší) ⁽⁷⁾ po odečtení příjmů z přepravy ⁽⁸⁾.
 - Pokud jde o druhou částku, odborník měl za to, že se musí rovnat skutečným nákladům (nebo „standardním nákladům“, pokud jsou nižší) ⁽⁹⁾ po odečtení rozdílu mezi skutečnými náklady (nebo „standardními náklady“, pokud jsou nižší) a výší již uhrazeného vyrovnání ⁽¹⁰⁾.
- (31) Podle stanoviska druhého odborníka z těchto výpočtů vyplývá, že pokud jde o posuzované období, společnost Buonotourist mohla tvrdit, že obdržela nedostatečné vyrovnání z důvodu údajného tarifního závazku, který jí byl uložen, pouze v letech 1998, 1999 a 2000. Druhý odborník vypočetl, že výše nedostatečného vyrovnání za tyto tři roky je rovna částce 838 593,21 EUR, k níž se připočítají zákonné úroky ve výši 272 979,13 EUR, a stanovil tak výši dodatečné vyrovnávací platby na částku 1 111 572 EUR. Nejvyšší správní soud uložil Regionu, aby tuto částku společnosti Buonotourist uhradil, a tento ji dne 21. prosince 2012 skutečně uhradil.

2.5. ODŮVODNĚNÍ ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ

- (32) Jak vyplývá z rozhodnutí zahájit řízení, měla Komise řadu pochybností, pokud jde o slučitelnost opatření s vnitřním trhem.
- (33) Zaprvé si Komise kladla otázku, zda byly splněny čtyři podmínky stanovené Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „SDEU“) v judikatuře *Altmark* ⁽¹¹⁾.
- (34) Zadruhé měla Komise pochybnosti, pokud jde o vynětí z oznamovací povinnosti ve smyslu nařízení (EHS) č. 1191/69. Za účelem stanovení, zda v daném případě čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 skutečně italské orgány zprošťuje povinnosti předchozího oznámení, je tedy nezbytné zaprvé určit, zda Region skutečně jednostranně uložil společnosti Buonotourist závazek veřejné služby, a zadruhé, zda je přiznané vyrovnání za tento závazek v souladu s nařízením (EHS) č. 1191/69. Komise nemohla dospět k závěru, pokud jde o otázku, zda vyrovnání poskytnuté společnosti Buonotourist tyto podmínky splňuje.
- (35) Zatřetí měla Komise pochybnosti, pokud jde o slučitelnost opatření ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EHS) č. 1370/2007 ⁽¹²⁾. Pokud by se potvrdilo, že alespoň jedna z podmínek vynětí z oznamovací povinnosti stanovených nařízením (EHS) č. 1191/69 nebyla splněna a že je nezbytné provést posouzení podle nařízení (ES) č. 1370/2007, měla by Komise pochybnosti ohledně splnění podmínek tohoto nařízení v projednávané věci.

3. VYJÁDRĚNÍ ITÁLIE

- (36) Italské orgány na celostátní úrovni nepodaly připomínky k rozhodnutí zahájit řízení. Připomínky podal pouze region Kampánie.
- (37) Region nejprve předložil důkazy, jejichž účelem bylo prokázat, že v posuzovaném období společnost Buonotourist poskytovala „povolené služby“ na své vlastní riziko vedle služeb, jež byly předmětem koncese. Například, že v posuzovaném období společnost Buonotourist provozovala pravidelnou mezinárodní a meziregionální autobusovou dopravu. Mimoto Region vysvětlil, že společnost Buonotourist účetně oddělovala pouze činnosti pronájmu a činnosti pravidelné autobusové dopravy, aniž by jakkoli odlišovala zmíněné „povolené služby“, které poskytovala na vlastní riziko.

⁽⁷⁾ Místo rozdílu mezi součinem předpokládaného počtu jednotek dopravy a buď nejpříznivější současnou sazbou, kterou by mohl uživatel žádat, pokud by daný závazek neexistoval, nebo pokud taková sazba neexistuje, sazbou, kterou by podnik použil, kdyby fungoval na obchodním základě s ohledem na náklady na dotčenou službu a na situaci na trhu.

⁽⁸⁾ Místo součinu skutečného počtu jednotek dopravy a sazby stanovené pro dané období.

⁽⁹⁾ Místo nákladů, které by podnik vynaložil při použití nejpříznivější sazby nebo sazby, kterou by podnik použil, kdyby fungoval na obchodním základě.

⁽¹⁰⁾ Místo nákladů skutečně vynaložených při použití závazné sazby.

⁽¹¹⁾ Věc C-280/00, *Altmark Trans v. Regierungspräsidium Magdeburg*, Sb. rozh. 2003, EU:C:2003:415.

⁽¹²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (Úř. věst. L 315, 3.12.2007, s. 1).

- (38) Zadruhé Region znovu zdůraznil, že v posuzovaném období nedošlo k žádnému jednostrannému uložení závazku veřejné služby. Region uvedl, že společnost na základě v té době platných předpisů každoročně žádala o obnovení služeb podléhajících koncesi a že žádný z aktů o udělení koncese neobsahoval jednostranné uložení ZVS. Mimoto po zveřejnění rozsudku nejvyššího správního soudu v roce 2009 Region s cílem vyhovět tomuto rozsudku opakovaně žádal společnost Buonotourist, aby předložila akty nebo smlouvy ukládající ZVS, podle jeho sdělení však nikdy neobdržel žádnou odpověď. Pokud jde o tarifní stropy, Region uvedl, že sazby uvedené v koncesních smlouvách spadaly pod obecná opatření cenové politiky uplatňované všemi podniky v tomto odvětví.

4. PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN

- (39) Jedinou třetí stranou, která v odpovědi na rozhodnutí zahájit řízení předložila připomínky, byla společnost Buonotourist, příjemce oznámeného opatření. Společnost Buonotourist ve svých prohlášeních vyjadřuje nesouhlas s předběžným postojem, který Komise zastává v rozhodnutí zahájit řízení.
- (40) Na podporu svého tvrzení, podle něhož jí byly uloženy závazky, společnost Buonotourist uvádí, že ZVS nebyly vymezeny v dokumentech o udělení koncese, které neexistovaly, nýbrž vyplývaly výlučně z interních aktů Regionu, které se týkaly předběžného určení organizace podniku a stanovení vyrovnání pomocí metody „standardních nákladů“. Společnost Buonotourist vysvětlila, že Itálie upravovala ZVS zákonem č. 151/81, regionálním zákonem č. 16/83, článkem 4 zákona č. 59/97 a legislativním nařízením č. 422/97. Region svěřil veřejnou službu společnosti Buonotourist prostřednictvím aktu o udělení koncese z roku 1972/1973, který byl každoročně prodlužován až do roku 2003. Závazky veřejné služby uložené společnosti Buonotourist v letech 1996–2002 – například tarifní závazky či závazky týkající spojů, zastávek a jízdních řádů – je možné podle jejího vyjádření dovodit z těchto dokumentů:
- „překlenovací smlouva o službách“ uzavřená mezi společností Buonotourist a Regionem na rok 2003 v souladu s článkem 46 regionálního zákona č. 3/02, kterou byly prodlouženy a nahrazeny stávající koncese;
 - usnesení Regionální rady (Giunta regionale) č. 8726 ze dne 30. prosince 1999, kterým bylo společnosti Buonotourist povoleno změnit trasu autobusového spoje v návaznosti na žádosti společnosti samotné a dalších žadatelů;
 - rozhodnutí regionální rady č. 323 ze dne 4. května 2000, kterým bylo prodlouženo pozastavení zvyšování cen předplacených jízdenek regionální autobusové dopravy;
 - oznámení 4770/2000, jímž se sdělují různé způsoby výpočtu cen běžných předplacených jízdenek a předplacených jízdenek na spoje pro pracující;
 - vyhláška regionálního radního pro dopravu č. 1609/2001 o přechodu z liry na euro, v níž se držitelům koncesí připomíná zákaz uplatňovat nepatřičná zvýšení cen; přičemž se jednalo o závazek vyplývající z koncese/smlouvy.
- (41) Společnost Buonotourist dále poukázala na to, že jelikož Region opakovaně snížil výši standardních nákladů tím, že ji nejednotně uplatňoval na různé spoje a koncese, někteří dopravci se rozhodli zrušit některé spoje, které byly soustavně ztrátové. Region však odpověděl, že dopravci jsou povinni zajistit provoz těchto spojů – jak stanovuje ZVS, a že v případě zrušení spojů by dopravci byli obviněni z přerušení veřejné služby. To podle společnosti Buonotourist dokazuje, že jí byl uložen ZVS. Společnost Buonotourist však na podporu těchto tvrzení nepředložila žádné důkazy.
- (42) Společnost Buonotourist dále tvrdila, že přednostně a většinově (z 80 %) vykonávala svou činnost jakožto provozovatel místní veřejné dopravy a používala oddělené účetnictví pro zbývající diverzifikované podnikání.
- (43) Společnost Buonotourist připomněla pravomocný vnitrostátní rozsudek nejvyššího správního soudu a zpochybnila argumenty předložené Regionem:
- výpočet se neopíral o analytické účetnictví členěné mezi oddělená nákladová střediska, jež by umožňovalo rozlišit činnosti podléhající ZVS;
 - vzhledem k nedostatku účetních údajů umožňujících určit konkrétní položky, které je třeba vypočítat podle článků 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/1969, byl výpočet proveden „induktivní metodou“, za pomoci metodologického systému, který Region označil jako „nejasný a scestný“.

- (44) Společnost Buonotourist vysvětlila, že platná právní úprava jednoduše stanovila, že účetní údaje týkající se činnosti veřejné dopravy, na které se vztahuje ZVS, mají být předkládány odděleně od údajů týkajících se jiných činností podniku, nevyžadovala však další účetní rozdělení, jež by odděleně uvádělo příjmy a náklady týkající se každého spoje. Společnost Buonotourist tvrdila, že vedla oddělené účetnictví pro účetní údaje týkající se činností veřejné služby a pro údaje týkající se podnikání, a dodala, že Region nikdy spolehlivost účetních údajů nezpochybnil, a naopak tyto údaje správně používal jako základ pro výpočet a vyplácení ročních příspěvků.
- (45) Společnost Buonotourist rovněž zpochybnila skutečnost, že by předložené účetní doklady byly nezpůsobilé k podložení žádosti o vyrovnání z toho důvodu, že se jedná o výroční účetní závěrky a „formuláře E“⁽¹³⁾ bez úplných opisů příslušných účetních a administrativních dokumentů (účetní deník, kniha analytických účtů, vystavené a přijaté faktury, matrice jízdenek, atd.). Podle společnosti Buonotourist lze tento argument snadno vyvrátit poukázáním na skutečnost, že v posuzovaném období Region stejné údaje akceptoval a považoval je za věrohodné. Navíc vzhledem k tomu, že uplynuly lhůty pro uchovávání úplné účetní a administrativní dokumentace za posuzované období, je objektivně obtížné domáhat se jejich kopií. Je tedy naprosto legitimní stanovit dlužnou částku vyrovnání za použití „induktivní metody“, jak stanovil nejvyšší správní soud. Konečně závěrky byly řádně ověřeny a jejich správnost a pravdivost nebyla nikdy zpochybněna. Vyplývá z toho, že účetnictví předložené společností Buonotourist je bezesporu odpovídající a umožňuje výpočet vyrovnání v plném souladu s ustanoveními nařízení (EHS) č. 1191/1969.
- (46) Pokud jde o správnost metody výpočtu a její soudržnost s právní úpravou Unie, společnost Buonotourist má za to, že podnik by měl obdržet vyrovnání za nevýhody v podobě rozdílu mezi nižšími příjmy a vyššími náklady, které mu vznikly v důsledku uložení ZVS. Za účelem stanovení hodnoty nižších příjmů na základě spolehlivých údajů poukázala společnost Buonotourist zejména na skutečné roční příjmy z provozu odpovídající součinu skutečných jednotek dopravy a stanovené sazby. Určila tak částku, jež má být v souladu s předpisy Unie odečtena, a poukázala na příjmy nezbytné k tomu, aby se přinejmenším pokryly skutečné náklady vyplývající z ročních závěrek. Výše ročních příjmů z provozu se shoduje se skutečnými příjmy společnosti z činnosti, na niž se vztahuje tarifní závazek, jež byly zaznamenány odděleně v závěrkách podniku a ve formulářích E, které byly každoročně zasílány Regionu a jejichž spolehlivost Region nikdy nezpochybnil. Neexistuje tudíž žádný důvod, proč by tyto částky měly být rozepisovány na jednotlivé položky, i když obsahují i příjmy týkající se tras nepodléhajících koncesím a jsou tedy zveličené. Pokud jde o částku, která má být odečtena, společnost Buonotourist potvrdila, že použila kritérium plně slučitelné s pokyny obsaženými v nařízení (EHS) č. 1191/1969, jež umožňuje použít sazbu, kterou by společnost použila, kdyby fungovala na obchodním základě, tedy sazbu, která musí umožňovat pokrytí skutečně vynaložených nákladů. Pokud jde o rozdíl mezi náklady, které by vznikly buď při použití nejpriznivější možné sazby, nebo kdyby podnik fungoval na obchodním základě, a skutečně vzniklými náklady, společnost Buonotourist má za to, že její výpočet je plně v souladu s článkem 11 výše uvedeného nařízení, protože umožňuje postihnout nejnižší náklady, které podnik vynaložil jako povinný k ZVS, ve vztahu k výši regionálních příspěvků vyplacených za účelem vyrovnání provozních nákladů. Společnost Buonotourist má dále za to, že jelikož není možné odhadnout objem osobní dopravy v případě scénáře volného trhu, je „induktivní metoda“ stanovená nejvyšším správním soudem legitimní. Nakonec společnost Buonotourist připomíná, že články 10 i 11 stanovují právo podniků veřejné dopravy, na které se vztahuje ZVS, na vyrovnání za všechny negativní dopady vzniklé v důsledku jejich závazků.
- (47) Pokud jde o pojem státní podpory, společnost Buonotourist uvedla, že v dotčeném období nebyl trh veřejné dopravy v Itálii otevřen hospodářské soutěži podniků sídlících v jiných členských státech, a proto dospěla k závěru, že nedošlo k ovlivnění obchodu. Obdobně, s ohledem na stávající organizaci služeb veřejné dopravy, která je založena na jednostranné výlučné koncesi na určité dopravní spoje, nemohlo vyrovnání hospodářskou soutěž narušit. Dále s ohledem na to, že standardní náklady na kilometr stanovil Region a držitel koncese je přijal spolu s ostatními ZVS, nemohla vzniknout žádná výhoda. Společnost Buonotourist se proto domnívá, že nejméně tři z podmínek, které Soudní dvůr stanovil pro určení, zda se jedná o státní podporu, nejsou v projednávané věci splněny.
- (48) Buonotourist má za to, že slučitelnost vyrovnání by měla být posuzována podle k nařízení (EHS) č. 1191/69. Pokud jde o vynětí z oznamovací povinnosti podle nařízení (EHS) č. 1191/69, společnost Buonotourist argumentuje, že jelikož Region uložil tarifní závazek jednostranně a jelikož částky nespádají do rámce ZVS na základě smlouvy

⁽¹³⁾ Formuláře E jsou dokumenty, které vycházejí z podnikového účetnictví a obsahují údaje nezbytné pro každoroční výpočet veřejného příspěvku.

o službách, nýbrž vyplývají ze správného použití výpočtu podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 v rámci koncese, platba poskytnutá jako vyrovnání byla vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení.

5. VYJÁDRĚNÍ ITÁLIE K PŘIPOMÍNKÁM TŘETÍ STRANY

- (49) Italské orgány se k připomínkám společnosti Buonotourist na vnitrostátní úrovni nevyjádřily. Své připomínky předložil pouze region Kampánie, a to dne 11. července 2014.
- (50) Ve svém sdělení Region vysvětlil, že oddělené účetnictví, které společnost Buonotourist vedla, obsahovalo pouze činnosti pronájmu (nebo nepravidelné dopravy) a pravidelné autobusové dopravy. Služby pravidelné autobusové dopravy poskytované společností Buonotourist však zahrnovaly mezinárodní a meziregionální autobusové linky (tzv. „povolené služby“), které společnost provozovala na vlastní obchodní riziko. Region předložil důkazy o provozování těchto povolených služeb společností Buonotourist v posuzovaném období. Region předložil zejména rozhodnutí regionální rady č. 8734/1999, kterým se povoluje pravidelná autobusová linka mezi dvěma regiony, a oznámení č. 4765/2011 Ministerstva dopravy a spojů, z něhož vyplývá provozování tří meziregionálních autobusových linek. Mimoto komentáře k závěrkám společnosti za rok 1998 a 2000 tyto mezinárodní a meziregionální činnosti jasně uvádějí, stejně jako rozsudek č. 2157/2004 regionálního správního soudu pro region Lazio (Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio).
- (51) Provozování „povolených“ meziregionálních a mezinárodních služeb nebylo v účetních závěrkách společnosti Buonotourist uváděno odděleně. Účetní oddělení těchto služeb nebylo možné uvádět ve formulářích E, které společnost Buonotourist každý rok předkládala Regionu, protože v těchto formulářích jsou skutečné náklady a příjmy z provozování služeb autobusové dopravy uvedeny odděleně v položce „Místní veřejná doprava v regionu Kampánie“ a služby pronájmu jsou uvedeny v položce „Pronájem“ (nebo nepravidelná doprava). Podle Regionu jsou ve sloupci „Místní veřejná doprava v regionu Kampánie“ vykázány veškeré náklady a příjmy uvedené ve „výsledovce pravidelných autobusových spojů“, která souhrnně uvádí všechny služby autobusové dopravy obecně, včetně „povolených“ meziregionálních a mezinárodních dopravních služeb.

6. POSOUZENÍ PODPORY

6.1. EXISTENCE PODPORY

- (52) Podle čl. 107 odst. 1 SFEU „Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem [...]“.
- (53) Ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy podpůrné opatření tedy představuje podporu, jestliže jsou současně splněny tyto podmínky:
- výhoda musí být poskytnuta státem nebo prostřednictvím státních prostředků,
 - opatření musí selektivně zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby,
 - opatření narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, a také
 - ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

6.1.1. Státní prostředky a přičitatelnost

- (54) Komise konstatuje, že rozsudek nejvyššího správního soudu ukládá Regionu povinnost uhradit společnosti Buonotourist dodatečnou vyrovnávací platbu za poskytování služeb pravidelné autobusové dopravy v posuzovaném období na trasách spadajících do působnosti Regionu. Druhý odborník vypočítal, že společnosti Buonotourist vznikla v důsledku údajného tarifního závazku, který jí byl uložen, hospodářská nevýhoda v podobě nedostatečného vyrovnání ve výši 1 111 572 EUR pouze za léta 1998, 1999 a 2000. S cílem vyhovět uvedenému rozsudku Region dne 21. prosince 2012 tuto částku společnosti Buonotourist skutečně uhradil.
- (55) Skutečnost, že vnitrostátní soud uložil Regionu povinnost vyplatit podniku vyrovnání, nezabývá Region, který rozsudku vyhověl, přičitatelnosti, jelikož vnitrostátní soudy daného státu, coby státní orgány, jsou vázány povinností loajální spolupráce⁽¹⁴⁾.

⁽¹⁴⁾ Věc C-527/12, Komise v. Spolková republika Německo, EU:C:2014:2193, bod 56 a citovaná judikatura. Srov. též věc C-119/05 Lucchini EU:C:2007:434, bod 59, uvedený v 94. bodě odůvodnění.

- (56) Opatření je tedy přičitatelné státu a prostředky použité na úhradu tohoto vyrovnání jsou státními prostředky.

6.1.2. Selektivní hospodářská výhoda

- (57) Komise v první řadě konstatuje, že společnost Buonotourist provozuje hospodářskou činnost, konkrétně osobní dopravu, a to za úplatu. Proto je nutno společnost Buonotourist považovat za „podnik“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- (58) Poskytnutí opatření by nadto mělo být považováno za selektivní, jelikož jeho příjemcem byla pravděpodobně pouze společnost Buonotourist.
- (59) Pokud jde o poskytnutí hospodářské výhody, z rozsudku *Altmark* vyplývá, že vyrovnání poskytnuté státem nebo ze státních prostředků jako protihodnota plnění poskytovaných podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby nepředstavuje pro tyto podniky výhodu, a proto nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, pokud současně splňuje tato čtyři kritéria⁽¹⁵⁾:

- podnik-příjemce byl skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a tyto povinnosti byly jasně definovány,
- parametry pro výpočet vyrovnání musí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem,
- vyrovnání nemůže přesahovat částku nezbytnou k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností,
- není-li výběr podniku, který má být pověřen plněním povinností veřejné služby, učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený dopravními prostředky k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto povinností, se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností.

- (60) Rozsudek *Altmark* stanoví, že k tomu, aby bylo možné vyloučit existenci hospodářské výhody, pokud podniky obdrží vyrovnání za závazky veřejné služby, jež jim byly uloženy, musí být splněna všechna čtyři kritéria současně.
- (61) Komise především konstatuje, že ani italské orgány, ani společnost Buonotourist nebyly schopny předložit pověřovací akt vztahující se na posuzované období a že, jak je podrobněji rozvedeno v oddíle 6.2 bodě i), společnost Buonotourist nebyla schopna upřesnit povinnosti, jež jí byly uloženy a jež by bylo možné označit za ZVS.
- (62) Komise dále konstatuje, že vzhledem k nedostatku podstatných a spolehlivých údajů se vyrovnání přiznané na základě rozsudku nejvyššího správního soudu zakládá výlučně na výpočtu *ex post* provedeném za použití „induktivní metody“. Komise proto dospěla k závěru, že parametry, na jejichž základě odborníci jmenovaní nejvyšším správním soudem vypočítali údajné nedostatečné vyrovnání, nebyly stanoveny předem, a není tedy splněno druhé kritérium rozsudku *Altmark*, pokud jde o neoznámené opatření.
- (63) Vzhledem k tomu, že rozsudek *Altmark* stanoví, že všechna čtyři kritéria musí být splněna současně, neexistují důvody, proč by Komise měla posuzovat, zda jsou v projednávaném případě splněna zbývající dvě kritéria stanovená v rozsudku *Altmark*. Úhrada dodatečné vyrovnávací platby společností Buonotourist za služby poskytnuté v posuzovaném období tomuto podniku tudíž poskytuje selektivní hospodářskou výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy.

6.1.3. Narušení hospodářské soutěže a vliv na obchod mezi členskými státy

- (64) Společnost Buonotourist ve svých připomínkách uvedla, že jelikož v posuzovaném období nebyl trh veřejné dopravy v Itálii otevřen konkurenci ze strany podniků sídlících v jiných členských státech, nemohlo napadené opatření ovlivňovat obchod mezi členskými státy nebo narušovat hospodářskou soutěž.

⁽¹⁵⁾ Věc C-280/00, *Altmark Trans v. Regierungspräsidium Magdeburg*, Sb. rozh. 2003, EU:C:2003:415, body 87 a 88.

- (65) Komise především připomíná, že napadené opatření vstoupilo v platnost dne 21. prosince 2012, tedy dlouho poté, co byl italský trh osobní veřejné dopravy otevřen konkurenci. Vzhledem k tomu, že předmětné opatření má vliv na trh v daném okamžiku, posuzuje se, zda může narušit hospodářskou soutěž nebo ovlivnit obchod mezi členskými státy v daném okamžiku.
- (66) Komise v každém případě zdůrazňuje, že, jak vyplývá z rozsudku *Altmark*, vzhledem k tomu, že již od roku 1995 začaly některé členské státy otvírat některé dopravní trhy podnikům z jiných členských států, v daném okamžiku již řada podniků nabízela služby místní či regionální dopravy v jiných členských státech než ve své zemi původu.
- (67) Z toho vyplývá, že jakékoli vyrovnání poskytnuté společnosti Buonotourist by mělo být považováno za opatření způsobilé narušit hospodářskou soutěž v oblasti poskytování služeb osobní autobusové dopravy a ovlivňovat obchod mezi členskými státy, a to v tom ohledu, že by mohlo nepříznivě ovlivnit možnosti dopravních podniků z jiných členských států poskytovat své služby v Itálii, a za opatření, které posiluje postavení společnosti Buonotourist na trhu tím, že ji osvobozuje od nákladů, které by jinak musela vynaložit v rámci své běžné hospodářské činnosti⁽¹⁶⁾.
- (68) Komise dále konstatuje, že společnost Buonotourist působí i na dalších trzích, jako je trh služeb v oblasti pronájmu, a že tudíž na těchto trzích soutěží s dalšími podniky uvnitř Unie. Jakékoli vyrovnání poskytnuté společnosti Buonotourist by tedy mohlo narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy také na těchto trzích.
- (69) Komise tedy dospěla k závěru, že opatření narušuje hospodářskou soutěž a ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

6.1.4. Závěr

- (70) Vzhledem k výše uvedenému dospěla Komise k závěru, že opatření představuje podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy.

6.2. VYNĚTÍ Z OZNAMOVACÍ POVINNOSTI PODLE NAŘÍZENÍ (EHS) Č. 1191/69

- (71) Podle odůvodnění nejvyššího správního soudu získala společnost Buonotourist nárok na dodatečnou vyrovnávací platbu za poskytování dotčených dopravních služeb v době, kdy tyto služby poskytovala. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že vyrovnávací platby musí být vyňaty z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69; v opačném případě by v rozsahu, v jakém vyrovnání představuje státní podporu ve smyslu definice čl. 107 odst. 1 Smlouvy, chybějící oznámení o vyrovnání činilo toto vyrovnání protiprávním podle článku 108 Smlouvy.
- (72) Je tomu tak proto, že na základě čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 jsou vyrovnání vyplacená podle tohoto nařízení vyňata z postupu informování předem podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, a jsou tudíž osvobozena od oznamovací povinnosti.
- (73) Jak však vyplývá z rozsudku *Combus*, pojem „vyrovnání za veřejnou službu“ podle definice zmíněného ustanovení musí být vykládán velmi restriktivně⁽¹⁷⁾. Vynětí z oznamovací povinnosti podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 se vztahuje výlučně na vyrovnání za závazky veřejné služby jednostranně uložené podniku podle článku 2 uvedeného nařízení a vypočtené metodou popsanou v člancích 10 až 13 téhož nařízení (společné postupy vyrovnání), a nikoli na smlouvy o veřejných službách podle definice uvedené v článku 14 uvedeného nařízení. Vyrovnání přiznané na základě smlouvy na veřejné služby podle definice uvedené v článku 14 nařízení (EHS) č. 1191/69, které by představovalo státní podporu, musí být oznámeno Komisi předtím, než bude poskytnuto. V souladu s článkem 108 Smlouvy bude mít neprovedení oznámení za následek, že dané vyrovnání bude považováno za protiprávně poskytnutou podporu.
- (74) Aby se zjistilo, zda jsou italské orgány v daném případě skutečně vyňaty z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69, je tedy třeba stanovit zaprvé, zda Region skutečně společnosti Buonotourist jednostranně uložil závazek veřejné služby, a zadruhé, zda je vyrovnání přiznané za tento závazek v souladu s ustanoveními nařízení (EHS) č. 1191/69. Komise posoudí obě tyto otázky.

⁽¹⁶⁾ Věc C-172/03, *Heiser*, EU:C:2005:130, bod 55.

⁽¹⁷⁾ Věc T-157/01, *Danske Busvognmænd*, Sb. rozh. 2004, EU:T:2004:76, body 77 až 79.

i) *Jednostranně uložený ZVS*

- (75) Komise konstatuje, že ani italské orgány, ani společnost Buonotourist nebyly schopny předložit pověřovací akt vztahující se na posuzované období. Společnost Buonotourist Komisi poskytla pouze smlouvy, jež vstoupily v platnost v roce 2003.
- (76) Italské orgány tvrdí, že poskytnutý vzor koncese – týkající se jiného podniku – představoval standardní vzor, který Region v posuzovaném období používal. Tento vzor koncese však byl platný od dubna 1972 do prosince 1973, tedy více než 20 let před posuzovaným obdobím a také předtím, než vstoupil v platnost zákon č. 151/1981 pozměněný regionálním zákonem č. 16/1983, na jehož základě obdržela společnost Buonotourist vyrovnání v první fázi. Ačkoli se zdá, že tento vzor koncese zahrnuje některé povinnosti, jež by mohly mít podobu závazků veřejné služby (ZVS) (srov. například body 2, 9 a 10), včetně povinnosti uplatňovat slevy pro studenty, pracující, učitele a zaměstnance veřejných a soukromých subjektů a povinnosti přepravovat některé kategorie cestujících zdarma, vzhledem k chybějícímu pověřovacímu aktu nemá Komise důkazy svědčící o tom, že tyto povinnosti byly v posuzovaném období společností Buonotourist skutečně uloženy. Vzhledem k tomu, že poskytované služby měly povahu služeb pravidelné linkové dopravy, bylo nezbytné, aby ustanovení koncese, kterými bylo společnosti Buonotourist uděleno výlučné právo na poskytování těchto služeb, předem specifikovala náležitosti služeb, jež měly být poskytovány. Společnost Buonotourist nepředložila důkazy, které by prokazovaly, že tyto náležitosti byly jednostranně uloženy Regionem, a nikoli nabídnuty provozovatelem jako protihodnota za právo poskytovat služby na výlučném základě a následně Regionem povoleny. V každém případě metodika, kterou pro výpočet údajného nedostatečného vyrovnání použil odborník jmenovaný nejvyšším správním soudem, na takové závazky neodkazuje.
- (77) Komise dále posuzovala, zda bylo možné odvozovat uložení ZVS z regionálního zákona č. 16/1983, jenž byl dle Regionu i dle společnosti Buonotourist právním základem pro vyrovnání poskytnuté společnosti v posuzovaném období (viz 23. a 40. bod odůvodnění). V této souvislosti je třeba poznamenat, že regionální zákon pouze stanoví, že místní orgány a veřejné a soukromé podniky, které provozují služby místní veřejné dopravy na základě koncese, mohou obdržet veřejné příspěvky. Kromě toho článek 2 regionálního zákona jasně stanoví: „Případné ztráty a schodky, které nebudou pokryty regionálními příspěvky stanovenými výše [článek 2], ponesou jednotlivé podniky [...]“.
- (78) Komise dále zdůrazňuje, že regionální akty zmiňované společností Buonotourist (viz 40. bod odůvodnění) uváděly některé smluvní závazky, které v posuzovaném období existovaly mezi společností Buonotourist a Regionem. Tyto akty však jasně nestanovují závazky, jež by se daly považovat za ZVS, ačkoli představují možné indicie o jejich případné existenci. Existence smluvních závazků mimoto vylučuje jednostranné uložení ZVS společností Buonotourist. V každém případě metodika, kterou pro výpočet údajného nedostatečného vyrovnání použil odborník jmenovaný nejvyšším správním soudem, na takové závazky neodkazuje.
- (79) Co se týče případné existence tarifního závazku, ačkoli výpočet dodatečného vyrovnání provedený odborníkem jmenovaným nejvyšším správním soudem vycházel z ustanovení článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, Komise nemá k dispozici důkazy, které by prokázaly, že takové závazky byly společností Buonotourist skutečně uloženy. Podle čl. 2 odst. 5 nařízení (EHS) č. 1191/69 se tarifním závazkem rozumí výlučně „závazek dopravního podniku uplatňovat, zejména pro určité kategorie cestujících, kategorie zboží nebo dopravní trasy, úředně stanovené nebo schválené sazby odporující obchodním zájmům podniku, které plynou z uložení nebo odmítnutí úpravy zvláštních tarifních opatření“. Naproti tomu se definice tarifního závazku nevztahuje „na závazky vyplývající z obecných opatření cenové politiky uplatňované na veškeré hospodářské činnosti nebo opatření přijatá pro přepravní sazby a podmínky obecně s ohledem na organizaci dopravního trhu nebo jeho části“. Komise uznává, že bod 27 vzoru koncese z roku 1972/73 stanoví sazby vztahující se na podepisujícího provozovatele, připomíná však, že pro posuzované období neobdržela žádný obdobný vzor koncese ani pověřovací akt, které by se týkaly společnosti Buonotourist a na jejichž základě by mohla dospět k závěru, že společnosti Buonotourist byly uloženy tarifní závazky. V každém případě Komise konstatuje, že ve smyslu článku 2 regionálního zákona č. 16/1983 se roční vyrovnání přiznávané podnikům poskytujícím služby veřejné dopravy vypočítávalo *ex ante* jako rozdíl mezi příjmy plynoucími z uplatňování minimálních sazeb a tzv. „standardními hospodářskými náklady“ (srov. 23. bod odůvodnění). Komise proto dospěla k závěru, že regionální zákon stanovil minimální sazby, což také vylučuje existenci obecného tarifního závazku.
- (80) V každém případě to nenaznačuje, že by případný ZVS byl společností Buonotourist uložen jednostranně. V této souvislosti Komise konstatuje, že společnost Buonotourist projevila iniciativu, když každoročně žádala o prodloužení koncese po celých sedm let posuzovaného období.

- (81) Argumentace společnosti Buonotourist, podle níž byli provozovatelé povinni provozovat přepravu na trasách v rámci ZVS, přestože Region několikrát snížil výši standardních nákladů, a podle níž by tito provozovatelé byli obviněni z přerušení veřejné služby, pokud by svou činnost skutečně přerušili, není podložena žádnými důkazy; tuto argumentaci proto nelze v projednávaném případě použít k prokázání existence jednostranně uloženého ZVS.
- ii) *Soulad vyrovnání se společnými postupy vyrovnání*
- (82) I kdyby byla prokázána existence ZVS jednostranně uloženého společnosti Buonotourist, což není, vyrovnání za takové služby by přesto muselo být v souladu se společným postupem vyrovnání stanoveným nařízením (EHS) č. 1191/69 (oddíl IV), aby mohlo být vyňato z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 uvedeného nařízení. Komise neshledala, že by tato podmínka byla splněna.
- (83) Komise v první řadě poznamenává, že společný postup vyrovnání podle nařízení (EHS) č. 1191/69 stanoví postup pro výpočet výše vyrovnání, které má být poskytnuto za ekonomickou zátěž vyplývající z uložení ZVS. Ode dne 1. července 1992 ukládá nařízení (EHS) č. 1191/69 na základě čl. 1 odst. 5 písm. a) dopravním podnikům, které provozují současně služby plynoucí ze závazku veřejné služby a jiné činnosti, aby byly veřejné služby provozovány oddělenými divizemi splňujícími tyto podmínky: i) provozní účty pro každou z těchto činností jsou oddělené a podíl prostředků příslušejících každé z nich se určuje v souladu s platnými účetními pravidly a ii) výdaje se dorovnávají pomocí výnosů z provozu a platbami orgánů veřejné moci, bez jakékoliv možnosti přesunu do jiného odvětví činnosti podniku nebo z něj.
- (84) Komise dále připomíná, že v souladu s rozsudkem Soudního dvora ve věci Antrop nejsou uvedené podmínky v tomto řízení splněny, protože „na základě hodnověrných informací nelze z účetnictví [společnosti] zjistit rozdíl mezi náklady připadajícími na část činnosti těchto podniků v oblasti, která je předmětem koncese, a odpovídajícím příjmem, a tudíž ani vypočítat dodatečné náklady vzniklé z plnění závazků veřejné služby“⁽¹⁸⁾.
- (85) Komise má za to, že vyrovnání poskytnuté společnosti Buonotourist tyto podmínky nesplňuje. Společnost Buonotourist potvrdila, že vedle údajných činností ZVS provozovala rovněž činnosti v oblasti pronájmu. Mimoto Region uvádí, že společnost Buonotourist provozovala také jiné činnosti meziregionální a mezinárodní autobusové dopravy (srov. 50. až 52. bod odůvodnění). Ani italské orgány, ani společnost Buonotourist však neprokázaly, že pro tyto činnosti bylo vedeno oddělené účetnictví. Tento stav implicitně potvrzuje i společnost Buonotourist, když tvrdí, že částky uvedené ve „Formulářích E“, které byly každoročně zasílány Regionu, zahrnovaly rovněž příjmy z linek, které nebyly předmětem koncese (viz 45. bod odůvodnění).
- (86) Komise se domnívá, že argumentace společnosti Buonotourist, podle níž vypršela právní povinnost uchovávat celou účetní a administrativní dokumentaci za posuzované období, je irelevantní, pokud jde o *ex post* odůvodnění poskytnutí dodatečné vyrovnávací platby vypočtené „induktivní metodou“. V každém případě, i kdyby byla existence takového požadavku ve vnitrostátním právu prokázána, nemůže jím být dotčena povinnost vyplývající z judikatury SDEU a z nařízení (EHS) č. 1191/69, jež musí být splněna před provedením úhrady vyrovnání za závazky veřejné služby ve prospěch provozovatele dopravních služeb.
- (87) Zadruhé Komise konstatuje, že článek 13 nařízení (EHS) č. 1191/69 ukládá, aby správní orgány částku vyrovnání stanovily předem. Výpočet dodatečné vyrovnávací platby na základě posouzení *ex post*, jak nařídil nejvyšší správní soud, je v rozporu s tímto ustanovením, jak již bylo uvedeno v 62. a 63. bodě odůvodnění.
- (88) S ohledem na tyto připomínky dospěla Komise k závěru, že dodatečná vyrovnávací platba, o níž nejvyšší správní soud shledal, že společnosti Buonotourist náleží, nebyla vyňata z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69.

⁽¹⁸⁾ Věc C-504/07, *Associação Nacional de Transportadores Rodoviários de Pesados de Passageiros (Antrop) a další v. Conselho de Ministros, Companhia Carris de Ferro de Lisboa SA (Carris) a Sociedade de Transportes Colectivos do Porto SA (STCP)* (Sb. rozh. 2009, EU: C:2009:290).

6.3. SLUČITELNOST PODPORY

- (89) Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že posuzované opatření bylo vyňato z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69, je třeba posoudit slučitelnost plateb s vnitřním trhem, neboť se má za to, že představují státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy, jak je uvedeno v oddíle 6.1.
- (90) Článek 93 SFEU obsahuje pravidla upravující slučitelnost státních podpor v rámci koordinace dopravy a závazků veřejné služby v odvětví dopravy a ve vztahu k čl. 107 odst. 3 a čl. 106 odst. 2 představuje *lex specialis*, protože obsahuje zvláštní pravidla upravující slučitelnost státních podpor. SDEU rozhodl, že tento článek „připouští slučitelnost podpor na dopravu s vnitřním trhem pouze v přesně vymezených případech, které nejsou na újmu obecným zájmům [Unie]“⁽¹⁹⁾.
- (91) Dne 3. prosince 2009 vstoupilo v platnost nařízení (ES) č. 1370/2007, kterým se zrušují nařízení (EHS) č. 1191/69 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EHS) č. 1107/70⁽²⁰⁾. Nařízení (ES) č. 1370/2007 se vztahuje na kompenzace závazků veřejné služby v odvětví přepravy cestujících po železnici a silnici.
- (92) Komise má za to, že posouzení slučitelnosti oznámeného opatření je třeba provést podle nařízení (ES) č. 1370/2007, které představuje právní úpravu platnou v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí⁽²¹⁾. Dále konstatuje, že dodatečná vyrovnávací platba přiznaná společnosti Buonotourist na základě rozsudku nejvyššího správního soudu byla vyplacena dne 21. prosince 2012. To znamená, že v den, kdy nastaly účinky poskytnuté podpory, bylo nařízení (ES) č. 1370/2007 v platnosti již déle než tři roky⁽²²⁾.
- (93) Čl. 9 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007 stanoví, že „kompenzace za provozování veřejných služeb v přepravě cestujících nebo za plnění tarifních závazků stanovených v obecných pravidlech vyplacené v souladu s tímto nařízením jsou slučitelné s [vnitřním] trhem. Tyto kompenzace jsou osvobozeny od povinnosti předchozího oznámení podle čl. [108 odst. 3] Smlouvy“.
- (94) Z důvodů uvedených níže má Komise za to, že oznámené vyrovnání není v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007. Nemůže tedy být prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem podle čl. 9 odst. 1 uvedeného nařízení.
- (95) Zaprvé podle článku 3 nařízení (ES) č. 1370/2007 pokud příslušný orgán rozhodne o udělení výlučného práva nebo poskytnutí kompenzace za plnění závazků veřejné služby jím vybranému provozovateli, provede to v rámci smlouvy o veřejných službách, pokud se nejedná o závazky veřejné služby stanovící maximální tarify nebo o závazky veřejné služby uložené prostřednictvím opatření, která se nediskriminačním způsobem použijí na všechny veřejné služby v přepravě cestujících stejného druhu ve stanovené územní oblasti (obecná pravidla).
- (96) V projednávaném případě má Komise za to, že nebyly předloženy důkazy, které by prokazovaly, že mezi společností Buonotourist a Regionem existoval smluvní rámec nebo že platila obecná pravidla pro stanovení maximálních tarifů pro všechny cestující nebo pro určité kategorie cestujících. Komise obdržela pouze vzor koncesní smlouvy na rok 1972/1973 týkající se jiné společnosti, z něhož nelze získat spolehlivé informace o vztahu mezi společností Buonotourist a Regionem v posuzovaném období (1996–2002). Komise dále zdůrazňuje, že ve smyslu článku 2 regionálního zákona č. 16/1983, který Region i společnost Buonotourist uvádějí jako právní základ pro posuzované období (viz 21. a 39. bod odůvodnění), pocházejí příjmy provozovatelů veřejné dopravy z uplatňování minimálních tarifů stanovených Regionem, zatímco odkazy na maximální tarify chybí.

⁽¹⁹⁾ Věc 156/77, *Komise v. Belgie* (Sb. rozh. 1978, EU:C:1978:180, bod 10).

⁽²⁰⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1107/70 ze dne 4. června 1970 o poskytování podpor dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 130, 15.6.1970, s. 1).

⁽²¹⁾ Komise v této souvislosti odkazuje na argumentaci 307. až 313. bodu odůvodnění rozhodnutí 2011/3EU ze dne 24. února 2010 o smlouvách o veřejných službách mezi dánským ministerstvem dopravy a Danske Statsbaner (státní podpora C 41/08 (ex NN 35/08)) (Úř. věst. L 7, 11.1.2011, s. 1). Toto rozhodnutí bylo zrušeno dosud nezveřejněným rozsudkem Tribunálu ve věci T-92/11, *Jørgen Andersen v. Evropská komise* [2013], rozsudek je momentálně napaden u Soudního dvora jako věc C-303/13 P. Výsledek odvolání není pro výsledky předmětného případu podstatný, neboť Tribunál v napadeném rozsudku potvrdil, že právní úprava, jež má být použita, je dána dnem, kdy nastaly účinky poskytnuté podpory. V tomto případě byla podpora vyplacena dne 21. prosince 2012, měla by se proto použít pravidla, zásady a kritéria posuzování slučitelnosti státní podpory platné v okamžiku, kdy Komise své rozhodnutí přijme (srov. bod 39 rozsudku).

⁽²²⁾ Věc C-334/07 P, *Komise v. Freistaat Sachsen* (Sb. rozh. 2008, EU:C:2008:709, body 50 až 53); věc T-3/09, *Itálie v. Komise* (Sb. rozh. 2011, EU:T:2011:27, bod 60).

- (97) Komise proto dospěla k závěru, že ustanovení článku 3 nařízení (ES) č. 1370/2007 nebyla dodržena.
- (98) Zadruhé Komise konstatuje, že nezávisle na tom, zda společnost Buonotourist uzavřela smlouvu o veřejných službách nebo zda se na ni vztahovaly tarifní závazky na základě obecných pravidel, nebyla dodržena všechna ustanovení článku 4 nařízení (ES) č. 1370/2007, který vymezuje povinný obsah smluv o veřejných službách a obecná pravidla. Čl. 4 odst. 1 písm. b) například stanoví, že ukazatele, na základě kterých se vypočítá platba případné kompenzace, musí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem, aby se zabránilo nadměrnému poskytnutí kompenzací, zatímco čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 4 odst. 2 vymezují způsoby rozdělování nákladů a příjmů. Jak se uvádí v oddíle 6.1, v rámci analýzy Komise týkající se druhého kritéria podle rozsudku SDEU ve věci *Altmark*, ukazatele, na základě kterých druhý odborník vypočítal údajné nedostatečné vyrovnání, nebyly stanoveny předem, a tudíž nebyla dodržena ustanovení článku 4 nařízení (ES) č. 1370/2007.
- (99) Zatřetí čl. 6 odst. 1 stanoví, že v případě přímo uzavřených smluv o veřejných službách musí být kompenzace v souladu s ustanoveními nařízení (ES) č. 1370/2007 a s ustanoveními přílohy, aby bylo zajištěno, že nepřekročí výši, která je nezbytná k plnění závazku veřejné služby. Příloha nařízení (ES) č. 1370/2007 stanoví, že kompenzace nesmí překročit částku rovnající se finančnímu dopadu, který odpovídá součtu těchto činitelů: náklady vzniklé v souvislosti se závazkem veřejné služby minus jakékoli kladné finanční dopady vzniklé v rámci sítě provozované v souvislosti s daným závazkem veřejné služby, plus přiměřený zisk. Tato příloha dále stanoví, že výpočet nákladů a příjmů musí být proveden v souladu s platnými účetními a daňovými zásadami. Ve snaze zvýšit transparentnost musí být účetnictví rozděleno (bod 5 přílohy nařízení (ES) č. 1370/2007).
- (100) Jak je uvedeno v 85. bodě odůvodnění, společnost Buonotourist nepřijala odpovídající oddělené účetnictví. Bez ohledu na jakékoli vyrovnání, jež by bylo nakonec přiznáno, tudíž není možné prokázat, že toto vyrovnání nepřekračuje částku rovnající se čistému finančnímu dopadu, který odpovídá součtu pozitivních nebo negativních dopadů, které má plnění závazku veřejné služby na náklady a příjmy provozovatele veřejných služeb (bod 2 přílohy).
- (101) Kromě toho vzhledem k neexistenci předem stanovených ukazatelů pro výpočet kompenzace musí být každé rozdělení nákladů nutně provedeno *ex post* na základě libovolně stanovených hypotéz, jako tomu bylo při použití „induktivní metody“.
- (102) V důsledku toho má Komise za to, že dodatečné vyrovnání poskytnuté na základě rozhodnutí nejvyššího správního soudu nebylo vyplaceno v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007, a proto není slučitelné s vnitřním trhem.

6.4. VYROVNÁNÍ PŘIZNANÉ NEJVYŠŠÍM SPRÁVNÍM SOUDEM NEPŘEDSTAVUJE NÁHRADU ŠKODY

- (103) Komise v rozhodnutí zahájit řízení vyzvala účastníky řízení k podání připomínek s cílem stanovit, zda se rozsudek nejvyššího správního soudu netýká spíše náhrady škody za údajné porušení práva než přiznání vyrovnání za veřejné služby podle platných nařízení Rady. Ani italské orgány, ani společnost Buonotourist se k této otázce ve svých připomínkách nevyjádřily.
- (104) Komise v této souvislosti upozorňuje, že za určitých okolností nepředstavuje náhrada škody způsobené protiprávním jednáním či jednáním přičitatelným vnitrostátním orgánům⁽²³⁾ výhodu, a není tedy považována za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy⁽²⁴⁾. Účel náhrady utrpěné škody se liší od účelu státní podpory, neboť cílem náhrady škody je navrátit poškozenou stranu do stavu, v němž se nacházela před jednáním, které škodu způsobilo, jako by k tomuto jednání nikdy nedošlo (*restitutio in integrum*). Komise v této souvislosti dále uvádí, že náhrada škody se musí zakládat na obecném pravidle o náhradě škody, aby nespádala do oblasti působnosti předpisů o státních podporách⁽²⁵⁾. Konečně Komise připomíná, že v rozsudku ve věci *Lucchini* Soudní dvůr Evropské unie stanovil, že vnitrostátní soud by nemohl použít vnitrostátní právo, pokud by jeho použití bránilo „použití práva

⁽²³⁾ Například protiprávní jednání nebo bezdůvodné obohacení.

⁽²⁴⁾ Spojené věci 106 až 120/87, *Asteris AE v. Řecká republika a EHS*, EU:C:1988:457.

⁽²⁵⁾ Srov. rozhodnutí Komise ze dne 16. června 2004 ve věci podpory pro společnost Akzo Nobel za účelem minimalizace přepravy chlóru (podpora č. 304/2003), stručné sdělení v Úř. věst. C 81, 2.4.2005, s. 4. viz rovněž rozhodnutí Komise ze dne 20. prosince 2006 ve věci *Bedrijfsverplaatsing van autodemonterbedrijf Steenberg* (podpora č. N 575/2005), stručné sdělení v Úř. věst. C 80, 13.4.2007, s. 1.

Společenství, jelikož by znemožnilo navrácení státní podpory, která byla poskytnuta v rozporu s právem Společenství“⁽²⁶⁾). Tento rozsudek vychází ze zásady, že ustanovení vnitrostátního práva nelze použít, pokud jeho použití brání správnému použití práva Unie⁽²⁷⁾).

- (105) Pokud jde o dodatečné vyrovnání, které nejvyšší správní soud přiznal společnosti Buonotourist, Komise zdůrazňuje, že ačkoli výrok rozsudku nejvyššího správního soudu neobsahuje odkazy na nařízení (EHS) č. 1191/69, tento rozsudek poukazuje na právo společnosti Buonotourist obdržet vyrovnání podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, jehož výši musí určit správní orgány na základě ověřených údajů. To patrně naznačuje, že podle nejvyššího správního soudu právo společnosti Buonotourist na získání dodatečné vyrovnávací platby nevyplyvá ani tak z obecného pravidla o náhradě škody způsobené protiprávním jednáním nebo jednáním vnitrostátních orgánů, jako spíše z práv údajně stanovených nařízením (EHS) č. 1191/69.
- (106) V každém případě má Komise za to, že poskytnutí náhrady škody společnosti Buonotourist za údajné protiprávní jednostranné uložení ZVS ze strany italských orgánů, vypočtené na základě společného postupu vyrovnání podle nařízení (EHS) č. 1191/69 by představovalo porušení ustanovení článků 107 a 108 Smlouvy. To vyplývá ze skutečnosti, že přiznání náhrady by mělo pro společnost Buonotourist přesně též výsledek jako poskytnutí vyrovnání za závazky veřejné služby v posuzovaném období, a to přestože ustanovení koncese, která upravují dotčené služby, nebyla vyňata z povinnosti předchozího oznámení ani nesplňovala zásadní požadavky nařízení (EHS) č. 1191/69 nebo nařízení (ES) č. 1370/2007, jak bylo prokázáno výše. Možnost udělení takovéto koncese by tudíž umožňovala obcházet předpisy o státních podporách a podmínky stanovené normotvůrcem Unie, na jejichž základě příslušné orgány při ukládání ZVS či uzavírání smluv o nich poskytují příslušným provozovatelům vyrovnání za náklady vynaložené v souvislosti s plněním ZVS. Přiznání náhrady škody odpovídající součtu částek podpory, která měla být poskytnuta, by totiž představovalo nepřímé poskytnutí státní podpory považované za protiprávní a neslučitelnou s vnitřním trhem⁽²⁸⁾). Obdobně uvažoval Tribunál, který dospěl k závěru, že doložky o odškodnění za navrácení státní podpory představují státní podporu⁽²⁹⁾.
- (107) V každém případě vzor koncesní smlouvy z roku 1972, na jehož základě měla společnost Buonotourist poskytovat dotčené dopravní služby, nestanovil úhradu žádného finančního vyrovnání. Společnost Buonotourist souhlasila, že bude své služby poskytovat za podmínek stanovených koncesí a na vlastní riziko. Tento závěr potvrzuje také článek 2 regionálního zákona č. 16/1983, který stanoví, že případné ztráty a schodky, které nebudou pokryty z veřejných prostředků, ponese provozovatelé služeb.
- (108) Komise se proto nedomnívá, že by rozsudek nejvyššího správního soudu zakládal poskytnutí vyrovnání za škody, které společnost Buonotourist utrpěla v důsledku protiprávního jednání či jiného jednání přičitatelného vnitrostátním orgánům, spíše než přiznání protiprávní a neslučitelné státní podpory zakázané podle čl. 107 odst. 1 Smlouvy.
- (109) Vzhledem k výše uvedenému Komise dospěla k závěru, že neoznamené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy, která je neslučitelná s vnitřním trhem.

7. NAVRÁCENÍ PODPORY

- (110) V souladu se Smlouvou a s ustálenou judikaturou Soudního dvora Evropské unie je Komise oprávněna rozhodnout, zda dotčený stát má podporu zrušit nebo upravit⁽³⁰⁾, pokud zjistí, že podpora není slučitelná s vnitřním trhem. Ustálená judikatura Soudního dvora rovněž stanoví, že v případě podpory, kterou Komise shledá neslučitelnou s vnitřním trhem, je cílem povinnosti zrušit podporu uložené členskému státu obnovit dřívější stav⁽³¹⁾. Soudní dvůr Evropské unie v tomto ohledu stanovil, že tohoto cíle je dosaženo poté, co příjemce navrátí částky poskytnuté

⁽²⁶⁾ Věc C-119/05, *Lucchini* EU:C:2007:434, bod 59.

⁽²⁷⁾ Tamtéž bod 61.

⁽²⁸⁾ Stanovisko ze dne 28. dubna 2005 ve spojených věcech C-346/03 a C-529/03, *Atzeni*, EU:C:2005:256, bod 198.

⁽²⁹⁾ Věc T-384/08, *Elliniki Nafpígoikataskevastiki AE Chartofylakeiou v. Komise*, EU:T:2011:650, a věc T-565/08, *Corsica Ferries v. Komise* EU:T:2012:415, body 23, 114 a 120 až 131. Viz také analogicky věc C-111/10 *Komise v. Rada*, EU:C:2013:785, bod 44.

⁽³⁰⁾ Věc C-70/72, *Komise v. Německo* (Sb. rozh. 1973, s. 813, bod 13).

⁽³¹⁾ Spojené věci C-278/92, C-279/92 a C-280/92, *Španělsko v. Komise* (Sb. rozh. 1994, s. I-04103, bod 75).

z titulu protiprávní podpory a ztratí tak na trhu výhodu nad svými konkurenty, čímž se obnoví stav, který existoval před vyplacením podpory ⁽³²⁾.

- (111) Na základě uvedené judikatury článek 14 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ⁽³³⁾ stanoví, že „je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil“.
- (112) Itálie proto musí státní podporu, která je předmětem tohoto rozhodnutí, získat zpět v rozsahu, v jakém již byla společnosti Buonotourist vyplacena. Kromě toho musí Itálie k částce podpory připočítat úroky z prodlení vypočtené od data, kdy byla protiprávní podpora dána příjemci k dispozici (tj. ode dne 21. prosince 2012) do data jejího navrácení ⁽³⁴⁾, a to v souladu s kapitolou V nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ⁽³⁵⁾.
- (113) Komise proto

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Státní podpora ve výši 1 111 572 EUR, kterou Italská republika protiprávně poskytla společnosti Buonotourist v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, není slučitelná s vnitřním trhem.

Článek 2

1. Italská republika je povinna zajistit navrácení podpory uvedené v článku 1 příjemcem.
2. Na částky, jež mají být navráceny, se uplatní úroky ode dne 21. prosince 2012 do dne jejich úplného navrácení.
3. Úroky se vypočítají na základě složené úrokové sazby v souladu s kapitolou V nařízení (ES) č. 794/2004 a s nařízením Komise (ES) č. 271/2008 ⁽³⁶⁾, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004.
4. Italská republika zruší všechny zbývající výplaty podpory uvedené v článku 1 s účinností ke dni přijetí tohoto rozhodnutí.

Článek 3

1. Navrácení podpory uvedené v článku 1 se provede s okamžitě a účinně.
2. Italská republika zajistí provedení tohoto rozhodnutí ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.

Článek 4

1. Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí předloží Italská republika Komisi tyto informace:
 - a) celkovou částku (jistina a úroky), kterou je třeba od příjemce získat zpět;
 - b) podrobný popis již přijatých a plánovaných opatření pro splnění tohoto rozhodnutí;
 - c) dokumentaci prokazující, že příjemci bylo uloženo navrácení podpory.
2. Italská republika informuje Komisi o dosaženém pokroku u vnitrostátních opatření přijatých k provádění tohoto rozhodnutí až do úplného navrácení podpory zmíněné v článku 1. Na vyžádání Komise Italská republika neprodleně

⁽³²⁾ Věc C-75/97, *Belgie v. Komise* (Sb. rozh. 1999, s. I-3671, body 64 a 65).

⁽³³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1).

⁽³⁴⁾ Viz čl. 14 odst. 2 nařízení (EHS) č. 659/99.

⁽³⁵⁾ Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1).

⁽³⁶⁾ Nařízení Komise (ES) č. 271/2008 ze dne 30. ledna 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 82, 25.3.2008, s. 1).

předloží informace o již přijatých a plánovaných opatřeních pro splnění tohoto rozhodnutí. Poskytne rovněž podrobné informace o výši podpory a úroků, které již byly od příjemce získány zpět.

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno Italské republice.

V Bruselu dne 19. ledna 2015.

Za Komisi

Margrethe VESTAGER

Členka Komise
